

Pripravuje Západ novú Mníchovskú zradu? Škandalózne vyjadrenia najvyššieho diplomata EÚ indikujú, že tentoraz má byť obetou Grécko a Cyprus!

- CZ24 News | 14. července 2020

EU: Pred 82 rokmi západné veľmoci hanebne zradili vtedajšiu ČSR, keď zbabelo a podlo odovzdali agresorovi územie, ktoré im nepatrí. Dnešné bruselské vedenie ukázalo, že jeho prezieravosť a morálka sa od tých čias nezmenila: naznačuje, že Turecko smie expandovať na úkor členských štátov EÚ!

Vysoký predstaviteľ EÚ pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku a podpredseda Európskej komisie Josep Borrell (de facto čosi ako minister zahraničných vecí EÚ) minulý týždeň počas svojej návštevy v Ankare uviedol: „Otázka rozdelenia vôd musí byť vyriešená dohodou medzi nimi (Gréckom a Tureckom, resp. Cyptom a Tureckom).“ Ale moment: čo to ten bezočivý bruselský úradník vlastne povedal? Veď tu existujú nejaké platné hranice. O akej dohode chce hovoriť? Dá sa to ešte nejako inak vysvetliť, než že EÚ núti Grécko a Cyprus ustúpiť od platného stavu posväteného mierovými zmluvami, ktoré tvoria základ bezpečnostnej architektúry Európy už sto rokov, a vzdať sa časti svojho územia, resp. podmorského dna v prospech Turecka?

„Hovorili sme o tom, že treba otvoriť rokovania medzi Tureckom a Gréckom, v jednom prípade, a hľadať dohodu, ako si deliť príjmy z ťažby uhlíkov medzi dvoma jestvujúcimi územnými celkami na ostrove Cyprus, v druhom prípade,“ uviedol Borrell (Originálny anglický text jeho vyhlásenia nájdete [tu](#) , viac informácií nájdete napríklad [tu](#) .

EÚ ako spoločný európsky dom sa prezentuje ako inštitúcia, ktorá dáva svojim členom istotu. Výmenou za odovzdanie určitých kompetencií, za ústupky a podriadenie sa v mnohých oblastiach, sľubuje EÚ svojim členom istoty. Aké hodnotné, aké kvalitné, aké úprimné sú tieto sľuby a istoty, to teraz predviedol pán Borrell, keď pripustil, že Brusel prípadne bude súhlasiť s odovzdaním gréckeho či cyperského územia a nerastného bohatstva, ak sa tak „vlk s baránkom“ tak dohodnú (je asi jasné, kto v jednaniach Turecko verzus Grécko/Cyprus bude vlk a kto baránok).

Obrovskému množstvu ľudí sa okamžite vybavila podobnosť s iným podobným konaním ríše Západu: s Mníchovskou zradou. Po 82 rokoch sa história opakuje, keď západoeurópski páni chcú zbabelo a podlo vymeniť cudziu zem a cudzie nerastné bohatstvo za vlastné egoistické záujmy.

Keď najvyšší predstavitelia západných „demokracií“ navštevujú napríklad Čínu či Rusko, nikdy si neodpustia dať najavo, že tamojší spôsob demokracie sa im nepáči. Zato v prípade Turecka pán Borrell dal zástupcovi sultána najavo svoju najvyššiu oddanosť a poddanosť a ani slovom si nedovolil tureckú politiku kritizovať – naopak, viackrát vyjadril pochopenie pre tureckú pozíciu.

Turecko sa Európe otvorene vysmieva – bezočivým a neuveriteľne arogantným spôsobom provokuje v podstate všade, kde sa len dá. A EÚ, namiesto toho, aby rázne konala, je škandalózne pasívna.

Veď si zhrňme len tie najokatejšie veci: EÚ „pustila do gátí“, keď turecké lode nielen že drzo, napriek zákazu OSN, dovážajú zbrane do Líbye, kde sa bez rozpakov pustili do masívnej vojenskej operácie, a dokonca si dovolili ešte aj nepriateľské gesto voči hliadkujúcej francúzskej lodi. Turecké hordy

rabujú Viedeň a mláčia tamojších Kurdov, tureckí predstavitelia to ešte drzo komentujú a EÚ sa nezmohla ani na poriadnu odpoveď. Turci masakrujú svoju Kurdskú menšinu, nezákonne okupujú územie suverénneho štátu Sýria, pričom EÚ „taktne“ mlčí. EÚ musí vazalsky platiť Turecku obrovské výpalné vo výške stá miliónov eur za to, že na jeho území sú milióny migrantov snažiacich sa dobyť Európu, lebo inak by ich Turci „vypustili“, pričom väčšina z nich je práve dôsledkom tureckej invázie do Sýrie a tureckej podpory džihádistov, ktorí Sýriu rozvrátili. Turecko dlhodobo okupuje územie Cypru, členského štátu EÚ, ale EÚ dokázala nanajvýš vymyslieť symbolické sankcie, z ktorých si Turecko zjavne nič nerobí. Turecko nezakryte dáva najavo chůtky zaútočiť na Grécko, ďalší členský štát EÚ, a privlastniť si jeho územia, ale EÚ taktne mlčí. EÚ ide vyskočiť z kože, keď si niekto dovoľí pochybovať o holokauste, ale taktne mlčí, keď Turci hanebne popierajú svoju genocídu jeden a pol milióna Arménov spreď storočia. EÚ sa dokonca sotva zmohla na protest, keď Turecko z pamiatky UNESCO významnej aj pre kresťanský svet, chrámu Hagia Sofia, ide urobiť mešitu. A tak ďalej, a tak ďalej, nehoráznosť a provokácia na každom kroku – a EÚ zbabelo mlčí a otrocky sultánovi ustupuje.

A čo urobil Josep Borrell pri návšteve svojho tureckého partnera? Myslíte si, že mu všetky tie bezočivosti pripomenul a konečne rázne vysvetlil pravidlá slušného správania, aké by mali platiť medzi demokratickými krajinami, ku ktorým sa Turecko, člen NATO a uchádzač o členstvo v EÚ verbálne hlási?

Nie. Josep Borrell, ktorého meno je na najlepšej ceste, aby bolo v knihe zradcov v histórii diplomacie zapísané vedľa hanebných mien ako Chamberlain, Hitler, Daladier a Mussolini, tento pán namiesto toho ministrovi zahraničia Turecka Mevlütovi Çavuşoğlu medzi riadkami, ale v diplomatickom jazyku až priveľmi jasne naznačil, že EÚ nepodrží svoje členské krajiny Grécko a Cyprus a umožní Turecku otvorene hovoriť o revízii hraníc, ktoré boli stanovené pred sto rokmi mierovými zmluvami ako výsledok prvej svetovej vojny.

V uplynulých týždňoch, počas konfliktu na grécko-tureckej hranici, mnohí nadobudli taký dojem, že Brusel je skôr na strane agresora, než na strane členského štátu EÚ. Tieto obavy rozhodne nerozptýlili ani poznámky Josepa Borrella, keď v Ankare dokonca kritizoval kroky, ktoré grécka armáda a námorníctvo robia na ochranu svojich hraníc a územnej celistvosti. „Dynamika odvetných opatrení nerobí Stredomorie bezpečnejšou a stabilnejšou zónou,“ uviedol Borrell.

Žiaľ, jeho výroky nie sú iba náhodným prerieknutím: v uplynulých dňoch sa podobne vyjadroval aj minister zahraničných vecí Nemecka (ktoré navyše teraz predsedá Európskej rade) Heiko Maas, ktorý tiež podporil tureckú požiadavku odovzdať časť gréckych podmorských ropných a plynových ložísk Turecku.

Nehanebná turecká bezočivosť však predsa len nezostala celkom bez odozvy. Časť poslancov Európskeho parlamentu (EP) toho už má plné zuby a pripravuje na najbližšie rokovanie EP rezolúciu, kde majú byť aj také tvrdé požiadavky ako ukončiť prístupové jednania s Tureckom, zrušiť colnú úniu EÚ-Turecko, zastaviť vyplácanie tzv. „migračného výpalného“ a ďalších platieb.

Prečo je EÚ voči Turecku taká submisívna? Poslanec EP Milan Uhrík (ĽSNS) vidí ako príčinu dva faktory: objektívnu slabosť rozdrobenej a neakcieschopnej EÚ voči po zuby vyzbrojenému sultánovi, a tiež príliš vysoký počet Turkov v EÚ (len v samotnom Nemecku ich má byť údajne až sedem miliónov), ktorí tým pádom sú už nezanedbateľnou voličskou silou, ktorá politikom stojí už za ten populizmus.

„Bez Turecka nebude NATO. Bez nás nemôžete ísť ani proti Iránu, ani na Kaukaz,“ povedal šokujúco otvorene a bezočivo turecký veľvyslanec Ismail Hakki Musa nedávno vo francúzskom parlamente, kde bol predvolaný, aby vysvetlil, prečo turecké vojnové lode namierili na francúzsku loď protilodné

rakety a nedovolili jej prehľadať loď, ktorá viezla zakázané zbrane do Líbye. Treba ešte niečo dodávať k tomuto spôsobu diplomacie?

Tým však veľvyslanec zároveň prezradil aj pointu: za tureckou sebaistotou je presvedčenie, že „veľký brat“ spoza oceánu ich príliš potrebuje a za ich lojalitu vymení aj kus Grécka a Cypru, pretože Turecko je v americkej geopolitickej hre skrátka príliš dôležité. A preto „veľký brat“ bude usmerňovať svojich európskych poddaných, aby boli voči Turecku ústretoví – a keby si zmysleli neposlúchať, tak budú patrične umravení.

Turecký prezident Recep Tayyip Erdoğan pred tromi rokmi otvorene vyhlásil, že plán je jasný: obnoviť Osmanskú ríšu od Viedne až po Čínu. A mnohí ďalší islamskí politici a vodcovia sa ani najmenej netaja plánmi na „islamskú revolúciu“ a expanziu islamu v Európe. Čo presne to bude znamenať napríklad aj pre balkánske a stredoeurópske krajiny, vrátane Maďarska, Rakúska a Slovenska? To sa dozvieme, keď príde ten čas, ale bolo by veľmi dobré rozumieť podstate toho, o čo týmto ľuďom ide, predvídať a podľa toho aj konať.

Kedy bude ten čas? Ťažko povedať, ale všetko nasvedčuje tomu, že sultán číta globálnu politiku tak, že práve teraz je najvhodnejšia chvíľa začať na znovuvybudovaní veľkej islamskej Osmanskej ríše intenzívne pracovať. Pri tých miliónoch Turkov, ktorí sú v Európe, pri porovnaní demografie moslimov a pôvodných Európanov celkom logicky rátajú s tým, že kresťanská Európa sa už o niekoľko desaťročí skončí. USA slabnú a EÚ ovládaná zradcami je zúfalo neschopná, zbabelá a servilná. A keďže Rusko ani Čína nevyvíjajú snahu fyzicky ovládnuť priestor širšieho Stredozemia a Balkánu, tak sa sultán Erdoğan možno nazdáva, že práve teraz je vhodná príležitosť naplno spustiť aktivity vedúce k tomu, aby si v budúcnosti tento priestor jednoducho zabral pre seba.

To môže byť dôvod, prečo to Turci naplno roztočili na viacerých frontoch. V uplynulých dňoch Turecko usporiadalo námorné cvičenie s ostrými strelbami pri gréckom ostrove Mikonos, len 170 kilometrov od Atén. Dá sa to chápať aj ako „pištoľ pri hlave“ Grécka, keďže hlavné mesto Grécka sa tým ocitlo na dostrel tureckých rakiet s veľmi krátkym doletom. Mimochodom, po podobnom cvičení sa v roku 1974 začala turecká anexia severného Cypru.

Čo z toho vyplýva pre Slovensko? Bezprostredne zdanlivo v podstate nič. Ale s výhľadom do budúcnosti to môže znamenať, že porážka Turkov v roku 1683 pri Viedni nebola úplne definitívna a táto hrozba sa pre Európu ešte neskončila...

Berúc do úvahy hanebnú servilnosť EÚ voči Turecku je to tiež príležitosť uvedomiť si, že bruselský klub, do ktorého sme pred rokmi s takým nadšením vstupovali, nie je až takou zárukou bezpečnosti, stability a prosperity, ako sme si vtedy mysleli. A že platí a bude platiť pravidlo, že štát a vlastne ľubovoľné spoločenstvo, ktoré je ovládané zradcami, v konečnom dôsledku musí skončiť zle, pretože nepriateľ to skôr alebo neskôr využije.

Teda ak sa ľudia včas nespamätajú a nezačnú rozmýšľať a konať.

Ivan Lehotský